

Lisez moins, vivez plus...

«διαβάστε λιγότερο, ζήστε περισσότερο...»

*αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου
Ιανουάριος 2008*

Ο αγώνας κομματιών της εκπαιδευτικής διαδικασίας (φοιτητές, δάσκαλοι) δημιούργησε εκείνο το έδαφος όπου αρθρώθηκαν στο κοινωνικό πεδίο ζητήματα πιο ριζοσπαστικά απ' όσο μας έχουν συνηθίσει τα τελευταία χρόνια αυτά τα κοινωνικά κομμάτια. Οι εξεταστικές, η σχέση καθηγητή και φοιτητή, ο ίδιος ο ρόλος του φοιτητή, τα αιτήματα για αναβάθμιση της αξίας των πτυχίων, οι καταλήψεις ως μέσο επαφής με την κοινωνία και όχι ως αυτοσκοπός είναι κάποιες από τις πτυχές της παρέμβασής μας μέσα σε αυτό τον αγώνα, από μία πλευρά αντιεξουσιαστική και ρηξιακή με τους ρόλους που μας έχουν ντύσει. Σε κάθε περίπτωση, αναγνωρίζοντας τις αντιφάσεις μας και προσπαθώντας να τις ξεπεράσουμε μέσα από τη δράση.

Τα εκτεταμένα συγκρουσιακά γεγονότα στις 8 Μαρτίου του 2007 έξω από το κτίριο της Βουλής (και ενώ στο εσωτερικό της ψηφίζοταν ο νόμος-πλαίσιο), η άγρια καταστολή που ακολούθησε, οι συλλήψεις και η προφυλάκιση του αναρχικού Βασίλη Στεργίου οδήγησε στην οργάνωση μίας σειράς εκδηλώσεων και παρεμβάσεων αλληλεγγύης στις οποίες συμμετείχε και το στέκι.

Σε επίπεδο σχολής, το ανακαινισμένο στέκι ανοίγει με προβολές ταινιών καθώς και με τη δημιουργία αντιεξουσιαστικού αρχείου και δανειστικής βιβλιοθήκης. Το φθινόπωρο του 2006 κυκλοφορεί κείμενο και αφίσα ως απάντηση σε συκοφαντικό άρθρο στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία».

Στη γύρω γειτονιά (Κουκάκι) γίνεται αντιρατσιστική παρέμβαση με μοίρασμα κειμένων, ενώ τον Ιανουάριο εν μέσω απεργίας πείνας των δύο εκ των τριών προφυλακισμένων για τα επεισόδια στην πορεία του Ε.Κ.Φ. γίνεται παρέμβαση με μικροφωνική στο σταθμό του μετρό στο Φιξ.

Το κατειλημμένο αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου βρίσκεται στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου. Μπορείτε να το βρείτε ανοιχτό καθε Τρίτη, Τετάρτη και Πέμπτη μετά τις 12 το μεσημέρι. Κάθε Τετάρτη (στις 12) γίνεται η ανοιχτή διαχειριστική και πολιτική συνέλευση του στεκιού. Μπορείτε επίσης να επικοινωνήσετε μαζί μας στο e-mail steki_pan@yahoo.gr.

Στο εξώφυλλο σύνθημα του Γαλλικού Μάη, το 1968. Η παρούσα μπροσούρα τυπώθηκε σε 1000 κομμάτια τον Ιανουάριο του 2008 και διακινείται χωρίς αντίτιμο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

Στο αντιεξουσιαστικό στέκι λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη, ενώ υπάρχει και αρχείο με έντυπο υλικό του αντιεξουσιαστικού χώρου το οποίο και εμπλουτίζεται συνεχώς. Είναι προσβάσιμα τις ημέρες και τις ώρες όπου το στέκι είναι ανοιχτό.

Όπλα μας η αυτοοργάνωση

Όνειρα ενός καταδικασμένου σε θάνατο

Κινηματογράφος

Σελιδοδείκτης που κυκλοφόρησαν

Όταν οι δημοσιογράφοι θέλουν ξύλο... - σελίδα 3

Αντιρατσιστική παρέμβαση στο Κουκάκι - σελίδα 4

Αφιέρωμα στις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις και τα αιτήματα που βγήκαν - σελίδες 5 έως 12

Παρέμβαση για τους τρεις συλληφθέντες του Ε.Κ.Φ. (2 σε απεργία πείνας) - σελίδα 13

Σχετικά με τη βίαιη εκδίωξη τοξικοεξαρτημένων από την πλ. Εξαρχείων - σελίδα 14

Προβολές ταινιών στο στέκι - σελίδα 15

ΟΤΑΝ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΞΥΛΟ...

Όταν κάποιος επιχειρεί να ασκήσει προπαγάνδα η πιο συνήθης τακτική είναι να «θολώνει το τοπίο» χρησιμοποιώντας ανακρίβειες, γενικεύσεις, υπερβολές. Μία από τις γνωστές «συνταγές» της δημοσιογραφίας και των μέσων ενημέρωσης...

Μία τέτοια «συνταγή» είδαμε να αποτυπώνεται στο άρθρο κάποιου Γιώργου Γιαννουλόπουλου, στην Ελευθεροτυπία, στο φύλλο της Τετάρτης 22 Νοέμβρη. Γράφοντας για το πανεπιστημιακό άσυλο αναφέρει ότι «προ μηνών ένας πανεπιστημιακός και στέλεχος του Συνασπισμού χτυπήθηκε απρόκλητα μέσα στο Πάντειο από αντιεξουσιαστές». Για να συνεχίσει, «το έμαθαν μόνο οι φίλοι και γνωστοί του», ενώ «αν του είχαν επιτεθεί χρυσαυγίτες θα γινόταν πρωτοσέλιδο»!

Το υπονοούμενο είναι προφανές. Η αρχική κριτική για τη στάση της αριστεράς απέναντι στο ζήτημα του πανεπιστημιακού ασύλου όταν παρεμβαίνει ο εισαγγελέας, («για τη σωστή εφαρμογή του νόμου»), φτάνει γρήγορα, για μία ακόμη φορά, στην εγκληματοποίηση γενικότερα των αναρχικών/αντιεξουσιαστών και ειδικότερα αυτών που παρεμβαίνουν στους πανεπιστημιακούς χώρους.

Το συγκεκριμένο άρθρο, λοιπόν, θέλει τους αντιεξουσιαστές να δέρονται καθηγητές και στη συνέχεια να ασκούν τρομοκρατία για να μη μαθευτεί παρά μόνο σε «φίλους και γνωστούς». Το συγκεκριμένο άρθρο θέλει το άσυλο να κινδυνεύει από τους αντιεξουσιαστές. Το συγκεκριμένο άρθρο θέλει να δημιουργήσει κλίμα εις βάρος των συντρόφων και συντροφισσών που δραστηριοποιούμαστε στο χώρο του Παντείου.

Σίγουρα δεν πρόκειται για μία λογική που αποτυπώνεται πρώτη φορά σε εφημερίδες μέσα σε όλη αυτή τη συζήτηση που έχει ξεκινήσει γύρω από το πανεπιστημιακό άσυλο. Η εγκληματοποίηση και περιθωριοποίηση των αναρχικών/αντιεξουσιαστών επιχειρείται με ποικίλους τρόπους. Από «μικρές» αναφορές που περνάνε «απαράτηρες» σαν αυτή του Γιαννουλόπουλου, μέχρι γεγονότα σαν αυτά που έλαβαν χώρα την Παρασκευή 17 Νοεμβρίου, πριν και κατά τη διάρκεια της πορείας του Πολυτεχνείου.

Εμείς, οι σύντροφοι και συντρόφισσες που δραστηριοποιούμαστε στο χώρο του Παντείου, ότι έχουμε να πούμε το λέμε εδώ και 3,5 χρόνια. Συνεχής παρουσία στο χώρο του πανεπιστημίου, με δράσεις, εκδηλώσεις, προβολές, αφισοκολλήσεις, μοιράσματα προκηρύξεων, τραπεζάκι με έντυπο υλικό. Μία κοινωνική δράση η οποία έχει σαν αφητηρία τον κατειλημμένο χώρο - στέκι (από το 1996) που βρίσκεται στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου.

Η δική μας απάντηση στη λάσπη και τη συκοφαντηση θα είναι η συνέχιση της κοινωνικής μας παρέμβασης και δράσης που μάλλον ενοχλεί. Μπορούμε να δεσμευτούμε ότι θα συνεχίσει να ενοχλεί... Και όσοι έχετε την απορία αν δέννουμε καθηγητές, μη διαστάζετε, ρωτήστε κάποιον από όλους αυτούς που κυκλοφορούν στο Πάντειο...

Στις 22 Νοεμβρίου σε άρθρο του στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» ο Γιώργος Γιαννουλόπουλος (αδελφός καθηγητή της Παντείου) καταφέρεται συκοφαντικά εναντίον των αντιεξουσιαστών που δραστηριοποιούνται στο χώρο της Παντείου.

Στις 28 Νοεμβρίου, το στέκι βγάζει προκήρυξη σχετικά με όσα αναφέρονται στο άρθρο, ενώ τοιχοκολλείται και σχετική αφίσα στο χώρο της σχολής.

όταν οι δημοσιογράφοι θέλουν ξύλο...

ΕΙΣ ΤΙΣ ΣΤΑΙΣ
νόμος και τα υπόθετα ιδεολογήματα

Το συγκεκριμένο άρθρο, λοιπόν, θέλει τους αντιεξουσιαστές να δέρονται καθηγητές και στη συνέχεια να ασκούν τρομοκρατία για να μη μαθευτεί παρά μόνο σε «φίλους και γνωστούς». Το συγκεκριμένο άρθρο θέλει το άσυλο να κινδυνεύει από τους αντιεξουσιαστές. Το συγκεκριμένο άρθρο θέλει να δημιουργήσει κλίμα εις βάρος των συντρόφων και συντροφισσών που δραστηριοποιούμαστε στο χώρο του Παντείου.

Την ίδια «συνταγή» είδαμε να αποτυπώνεται στο άρθρο κάποιου Γιώργου Γιαννουλόπουλου, στην Ελευθεροτυπία, στο φύλλο της Τετάρτης 22 Νοεμβρίου. Γράφοντας για το πανεπιστημιακό άσυλο αναφέρει ότι «προ μηνών ένας πανεπιστημιακός και στέλεχος του Συνασπισμού χτυπήθηκε απρόκλητα μέσα στο Πάντειο από αντιεξουσιαστές». Για να συνεχίσει, «το έμαθαν μόνο οι φίλοι και γνωστοί του», ενώ «αν του είχαν επιτεθεί χρυσαυγίτες θα γινόταν πρωτοσέλιδο»!

Το υπονοούμενο είναι προφανές. Η αρχική κριτική για τη στάση της αριστεράς απέναντι στο ζήτημα του πανεπιστημιακού ασύλου όταν παρεμβαίνει ο εισαγγελέας, («για τη σωστή εφαρμογή του νόμου»), φτάνει γρήγορα, για μία ακόμη φορά, στην εγκληματοποίηση γενικότερα των αναρχικών/αντιεξουσιαστών και ειδικότερα αυτών που παρεμβαίνουν στους πανεπιστημιακούς χώρους.

Το συγκεκριμένο άρθρο, λοιπόν, θέλει τους αντιεξουσιαστές να δέρονται καθηγητές και στη συνέχεια να ασκούν τρομοκρατία για να μη μαθευτεί παρά μόνο σε «φίλους και γνωστούς». Το συγκεκριμένο άρθρο θέλει το άσυλο να κινδυνεύει από τους αντιεξουσιαστές. Το συγκεκριμένο άρθρο θέλει να δημιουργήσει κλίμα εις βάρος των συντρόφων και συντροφισσών που δραστηριοποιούμαστε στο χώρο του Παντείου.

Σίγουρα δεν πρόκειται για μία λογική που αποτυπώνεται πρώτη φορά σε εφημερίδες μέσα σε όλη αυτή τη συζήτηση που έχει ξεκινήσει γύρω από το πανεπιστημιακό άσυλο. Η εγκληματοποίηση και περιθωριοποίηση των αναρχικών/αντιεξουσιαστών επιχειρείται με ποικίλους τρόπους. Από «μικρές» αναφορές που περνάνε «απαράτηρες» σαν αυτή του Γιαννουλόπουλου, μέχρι γεγονότα σαν αυτά που έλαβαν χώρα την Παρασκευή 17 Νοεμβρίου, πριν και κατά τη διάρκεια της πορείας του Πολυτεχνείου.

Εμείς, οι σύντροφοι και συντρόφισσες που δραστηριοποιούμαστε στο χώρο του Παντείου, ότι έχουμε να πούμε το λέμε εδώ και 3,5 χρόνια. Συνεχής παρουσία στο χώρο του πανεπιστημίου, με δράσεις, εκδηλώσεις, προβολές, αφισοκολλήσεις, μοιράσματα προκηρύξεων, τραπεζάκι με έντυπο υλικό. Μία κοινωνική δράση η οποία έχει σαν αφητηρία τον κατειλημμένο χώρο - στέκι (από το 1996) που βρίσκεται στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου.

Η δική μας απάντηση στη λάσπη και τη συκοφαντηση θα είναι η συνέχιση της κοινωνικής μας παρέμβασης και δράσης που μάλλον ενοχλεί. Μπορούμε να δεσμευτούμε ότι θα συνεχίσει να ενοχλεί... Και όσοι έχετε την απορία αν δέννουμε καθηγητές, μη διαστάζετε, ρωτήστε κάποιον από όλους αυτούς που κυκλοφορούν στο Πάντειο...

Εμείς, οι σύντροφοι και συντρόφισσες που δραστηριοποιούμαστε στο χώρο του Παντείου, ότι έχουμε να πούμε το λέμε εδώ και 3,5 χρόνια. Συνεχής παρουσία στο χώρο του πανεπιστημίου, με δράσεις, εκδηλώσεις, προβολές, αφισοκολλήσεις, μοιράσματα προκηρύξεων, τραπεζάκι με έντυπο υλικό. Μία κοινωνική δράση η οποία έχει σαν αφητηρία τον κατειλημμένο χώρο - στέκι (από το 1996) που βρίσκεται στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου. Η δική μας απάντηση στη λάσπη και τη συκοφαντηση θα είναι η συνέχιση της κοινωνικής μας παρέμβασης και δράσης που μάλλον ενοχλεί. Μπορούμε να δεσμευτούμε ότι θα συνεχίσει να ενοχλεί...

Και όσοι έχετε την απορία αν δέννουμε καθηγητές, μη διαστάζετε, ρωτήστε κάποιον από όλους αυτούς που κυκλοφορούν στο Πάντειο...

Τετάρτη 29 Νοεμβρίου 2006

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΠΑΝΤΕΙΟΥ
(στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου)

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΚΟΥΚΑΚΙ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ!

Στις 14 Σεπτεμβρίου του 2006 γίνεται μαζί και με άλλους συντρόφους/ισσες αντιφασιστική-αντιρατσιστική παρέμβαση στο Κουκάκι, μία γειτονιά όπου τις προηγούμενες ημέρες νοσταλγοί του χίτλερ έγραφαν συνθήματα εναντίον των μεταναστών που ζουν εκεί. Πετιούνται τρικάκια, σβήνονται τα ρατσιστικά συνθήματα από τους τοίχους, ενώ μοιράζεται το παρακάτω κείμενο:

Κυψέλη, Γκύζη, Κουκάκι... Κάποιες από τις πολλές γειτονιές όπου τα τελευταία χρόνια ζουν αρκετοί μετανάστες. Ένα κομμάτι της κοινωνίας που δέχεται καθημερινά την εκμετάλλευση. Γι' αυτούς το «ευρωπαϊκό όνειρο» μίας καλύτερης ζωής καταρρίπτεται με την είσοδό τους στο ελληνικό κράτος.

Στρατόπεδα συγκέντρωσης, μεροκάματα της πείνας, ανασφάλιστη και ανθυγιεινή εργασία, εργατικά ατυχήματα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ένας διάχυτος ρατσισμός από τα υποτιμητικά βλέμματα στο δρόμο, μέχρι τα φασιστικά συνθήματα στους τοίχους. Ένας κοινωνικός ρατσισμός που καλλιεργείται συστηματικά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια τόσο από οικονομικούς όσο και από πολιτικούς θεσμούς και μέσα, ρατσισμός που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των μικρών και μεγάλων αφεντικών. Ένας ρατσισμός που συμπυκνώθηκε και εκφράστηκε με το πογκρόμ της 4ης του Σεπτεμβρίου 2004, όταν ελληναράδες τρομοκράτησαν, ξυλοκόπησαν και σκότωσαν μετανάστες έπειτα από τον ποδοσφαιρικό αγώνα αλβανίας-ελλάδας.

Τόσο σ' αυτό όσο και σε κάθε «εθνικό πανηγύρι» είναι που έδρασαν παρακρατικοί φασίστες εναντίον μεταναστών με τη σύμπραξη των μπάτσων. Είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται κάθε στιγμή για να προωθήσουν τα εμετικά πιστεύω τους περί «εθνικής υπεροχής» και «καθαρής φυλής», να επιτεθούν σε μετανάστες και σε νεολαίους που δεν ταιριάζουν στα πρότυπά τους. Πιο συγκεκριμένα, στο Κουκάκι δύο-τρεις από αυτούς τους (όχι άγνωστους...) ανεγκέφαλους έχουν κάνει την εμφάνισή τους, γράφοντας γελοία ρατσιστικά συνθήματα εναντίον μεταναστών.

Όσο υπάρχει έμπρακτη συλλογική δράση εναντίον αυτών και των ιδεών τους, τόσο οι προσπάθειες τους να τρομοκρατήσουν μετανάστες και να διασπείρουν τη ρατσιστική προπαγάνδα τους θα πέφτουν στο κενό.

σχολείο,
οδός Ζίννη

οδός Βεΐκου,
μοίρασμα προκηρύξεων

ΤΙ;;; ΚΑΤΑΛΗΨΗ; ΕΙΣΤΕ ΦΟΙΤΗΤΕΣ;

Καταρχάς, δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως φοιτητές και μόνο. Η ιδιότητα του φοιτητή είναι μία ιδιότητα παροδική, όπως και του μαθητή, όπως και όλες όσες θα ακολουθήσουν και θα προωθηθούν από το σύστημα.

Η «φοιτητική ιδιότητα» είναι μία φαντασική ιδιότητα που εικάζεται ότι ανταποκρίνεται σε κοινούς στόχους και κοινά συμφέροντα που στην πραγματικότητα δεν μπορούν να αναγνωστούν σε υλική βάση.

Αλήθεια, ποια κοινά συμφέροντα έχουμε με τους καριερίστες φοιτητές όλων των αποχρώσεων; Γιατί να συζητάμε με κάθε «φοιτητάντερ» την προοπτική μίας κατάληψης;

Όμως οι φοιτητές έχουν εξιδανικεύσει το ρόλο τους και γι' αυτό είναι πολύ δύσκολο να υπάρξει γι' αυτούς «σωτηρία». Καταναλώνουν ότι σκουπίδι τους πετάξουν (κουλτούρα, τέχνη, ιδεολογία, εμπόρευμα) λες κι είναι χρυσός. Γίνονται υπάλληλοι στον τριτογενή τομέα ενώ πιστεύουν ότι γίνονται αφεντικά. Αναμασούν τις μπουρδες των καθηγητών και της επιστήμης τους λες και είναι αποστάγματα σοφίας. Η θλακεία ξεπερνά κάθε όριο.

Αυτή τη συνθήκη οι αριστερές παρατάξεις την ενισχύουν. Αγωνίζονται να επαναφέρουν το χαμένο γόητρο του πανεπιστημίου. Να γίνουνε αφεντικά και όχι υπάλληλοι. «Πτυχία με αξία» κι ας τον κόσμο να καίγεται. Συσπειρώνοντας κάθε μικρό φιλόδοξο καριερίστα, αγωνίζονται να επαναφέρουν το «κράτος πρόνοιας», τον καλό πατέρα που θα τους προστατέψει από το νεοφιλελευθερισμό. Τι σύγχυση! Αδυνατούν να δουν και τα δύο ως εκφάνσεις τους ίδιου πράγματος, της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Έχουμε να τους πούμε πως οι καταλήψεις είναι ένα μέσο. Ο λόγος είναι αυτό που το κάνει αιχμηρό ή όχι. Επαναστατικό ή αντιδραστικό. Αγώνα για καβάντζα ή για ζωή.

ΜΑ ΚΑΛΑ, ΤΟΤΕ ΓΙΑΤΙ ΣΠΟΥΔΑΖΕΤΕ;

Είμαστε φοιτητές, όπως αύριο θα είμαστε εργαζόμενοι και θα σαμποτάρουμε την εργασία. Αναγνωρίζουμε τις αντιφάσεις μας. Αυτό που δεν αναγνωρίζουμε είναι η κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στις ζωές μας.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ ΠΟΙΟΙ ΕΙΣΤΕ;

Είμαστε αυτοί που δε θέλουμε να ελέγχουμε την παραγωγή των εργατών, ούτε σαν ψυχολόγοι, ούτε σαν κοινωνιολόγοι, ούτε σαν διαφημιστές, ούτε σαν στιδήποτε.

Είμαστε αυτοί που κάναμε κοπάνα στο σχολείο, που αντιγράφαμε και αντιγράφουμε στις εξετάσεις, που αρνούμαστε να αξιολογήσουμε και να μας αξιολογήσουν γιατί η αξίας μας είναι ανεκτίμητη, είμαστε αυτοί που θα λουφάρουμε σαν εργαζόμενοι.

Είμαστε αυτοί που βαριόμαστε. Που γύρω μας βλέπουμε όλη αυτή την απουσία. Που μας έκλεψαν τον χρόνο και που προσπαθούμε να τον πάρουμε πίσω. Αυτόν και το χαμένο παιχνίδι, την περιπέτεια.

Αυτό που μας ενώνει είναι η συλλογική μνήμη και το αίσθημα ασφυξίας μπροστά στο υπάρχον. Δε χαριζόμαστε σε κανέναν.

*Οκτώβριος 2006,
πανό το οποίο αναρτήθηκε σε μία χρονική πε-
ρίοδο όπου η κατελιγμένη σχολή ήταν σχεδόν
έρημη και καμία εκδήλωση με
χαρακτηριστικά ανοίγματος στην
κοινωνία δεν γινόταν.*

ΟΤΑΝ Η ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΕΤΙΧ ΜΑΖΙ...

Οι μήνες που πέρασαν χαρακτηρίστηκαν από έντονες κινητοποιήσεις των φοιτητών αρχικά και των δασκάλων μετέπειτα με αιχμή την αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, όπως αυτή πραγματώνεται με την αναθεώρηση του άρθρου 16 και την ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη οι αναρχικοί/αντιεξουσιαστές παρενέβησαν επιχειρώντας να θέσουν τη βάση για μία συνολική κριτική στο εκπαιδευτικό σύστημα, από το περιεχόμενο της γνώσης που μεταφέρεται στις διάφορες βαθμίδες του μέχρι την ίδια τη μάθηση σα διαδικασία και την αλληλεπίδρασή της στο επίπεδο του κοινωνικού με τον εκπαιδευόμενο.

Η διαμαρτυρία των φοιτητών εκφράστηκε με ποικίλους τρόπους, από τους αποκλεισμούς δρόμων μέχρι τις διαδηλώσεις, τις συγκρούσεις, τις καταλήψεις ραδιοφωνικών σταθμών και εν τέλει τις καταλήψεις των ίδιων των σχολών.

Τον Ιούνιο του 2006 εκατοντάδες σχολές σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο βρέθηκαν υπό κατάληψη, σαμποτάροντας την παραγωγική και μαθησιακή λειτουργία των πανεπιστημιακών χώρων. Η κίνηση της κατάληψης, παρά την κριτική που μπορεί να -και έχει- δεχτεί, με βάση την εμπειρία των μηνών που μας πέρασαν, αποτελεί ένα βήμα παραπάνω, ενός κοινωνικού κομματιού μάλιστα το οποίο όλα τα προηγούμενα χρόνια ακροβατούσε μεταξύ του life style και των ριζοσπαστικών λόγων.

Το κράτος αναβάλλει την κατάθεση του νομοσχεδίου, μπροστά στην αδυναμία διαχείρισης της κατάστασης, και το μεταθέτει για τα μέσα του Φλεβάρη. Την ίδια στιγμή μία υπόγεια διαδικασία μπλοκαρίσματος των κινητοποιήσεων βρίσκεται σε εξέλιξη, με την παράταξη της ΔΑΠ να κατεβάσει σε γενικές συνελεύσεις πλαίσια αντι-κατάληψης και τραμπούκους ΟΝΝΕΔίτες (όπως έγινε στη Νομική, στη Γεωπονική και στην ΑΣΟΕΕ), με την ΠΑΣΠ να τίθεται «σιωπηρά» με το μπλοκ της αντι-κατάληψης και την ΠΚΣ υποχθόνια να κάνει «αγωνιστικές διακηρύξεις» οι οποίες αντί να ακολουθούν μία μορφή κλιμάκωσης επιστρέφουν στον παλιό γνώριμο καιρό, στα ψηφίσματα και τις παραστάσεις διαμαρτυρίας. Μάλιστα, «όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος»! Στα ΤΕΙ της Αθήνας ξυλοκόπησαν φοιτητή (της «ενωτικής πρωτοβουλίας») επειδή υπερασπίστηκε μία πρακτική που κατοχυρώθηκε στις γενικές συνελεύσεις της σχολής το προηγούμενο διάστημα, να κατατίθενται «προτάσεις» αντί των κομματικών πλαισίων.

Ως συνέχεια της προαναφερθείσας κατάστασης έρχεται η απόφαση της γενικής συνέλευσης του τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας (με συμμετοχή των καθηγητών του τμήματος και εκπροσώπων της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ) ότι εάν γίνει νέα κατάληψη θα χαθεί το εξάμηνο. Μία απόφαση η ουσία της οποίας εντοπίζεται σε δύο σημεία: αφενός στην εκβιαστική και εκφοβιστική της χροιά απέναντι σε όλους αυτούς οι οποίοι τους προηγούμενους μήνες τάχθηκαν υπέρ των καταλήψεων, και αφετέρου στην ύπαρξη μίας διαδικασίας σαν αυτή της εξεταστικής από την οποία οι παρατάξεις και το «φοιτητικό κίνημα» εν γένει δεν απαγκιστρώθηκαν στη διάρκεια των κινητοποιήσεων αλλά το τοποθέτησαν στο επίκεντρό τους. Και αυτό ενώ το έδαφος ήταν πρόσφορο να τεθεί ακόμη και το ζήτημα της κατάργησης των εξετάσεων (ο γαλλικός Μάης του '68 είναι καλό να εμπνέει και τις πράξεις, όχι μόνο τα λόγια...).

Εμείς δε θα υπερασπιστούμε το «δικαίωμα» των φοιτητών να δίνουν εξετάσεις. Θα υπενθυμίσουμε μόνο το πόσο βάρβαρη είναι αυτή η διαδικασία στην οποία υποβάλλουμε τον εαυτό μας, το άγχος, την πίεση, το αδιέξοδο, την απογοήτευση. Το πόσο βάρβαρο είναι να μας κρίνει κάποιος και να καθορίζει το υπόλοιπο της ζωής μας.

Εμείς δεν θα ζητήσουμε να πάρουν καμία απόφαση πίσω. Εμείς είμαστε διατεθειμένοι να τους δώσουμε το «πάτημα» να κάνουν πράξη αυτά που αποφάσισαν. Με νέες κινητοποιήσεις, με δυναμικές καταλήψεις, προτάσσοντας την αυτοοργάνωση, τη συνδιαμόρφωση και την αλληλεγγύη. Ο Φλεβάρης δεν είναι μακριά... Και να δούμε τότε, αν μέσα στην κοινωνική δυναμική που αναπτύσσεται στο δρόμο και τις καταλήψεις θα καταφέρουν να εκφοβίσουν, να απειλήσουν, να εκτονώσουν.

Απέναντι στη μηχανική αποστήθιση κάποιων σελίδων βιβλίων και την αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας, προτάσσουμε την αυτομόρφωση, την γνώση που θα προκύπτει μέσα από την εμπειρία και την άμεση αλληλεπίδραση των υποκειμένων, που θα προωθεί την περιέργεια, την αναζήτηση, την κρίση, την άρνηση.

**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΤΥΧΙΑ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΑΘΜΟΙ
ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ!**

ΟΛΟΙ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ... ΟΛΟΙ;

Τετάρτη 9 Μάη, φοιτητικές εκλογές...

Φτάσαμε, λοιπόν. Και το κάθε λογής κομματόσκυλο που όλο το προηγούμενο διάστημα επαίρονταν μέσα από τους «επαναστατικούς» του λόγους για τις «επαναστατικές» του πράξεις ήρθε η ώρα να κάνει αυτό που ξέρεי πολύ καλά. Να βγάλει πολιτική υπεραξία.

Μετά την εκτόνωση των κινητοποιήσεων που έλαβαν χώρα τους προηγούμενους μήνες από κομμάτι της εκπαιδευτικής διαδικασίας, ήρθε η ώρα να μετρήσουν και... κουκιά.

Το λένε ξεδιάντροπα στις αφίσες τους, το λένε στα κείμενά τους, το λένε στις κάθε λογής «ενότιπτες» τους...

Αλλά, εντάξει...

Ο καθένας έχει τη μοίρα που του αξίζει.

Επειδή, όμως, εμείς δεν είμαστε μοιρολάτρες επιλέγουμε την πόλωση. Όπως επιλογές κάναμε και τους προηγούμενους μήνες, επιλογές οι οποίες μας έφεραν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μέσα σε αυτό τον αγώνα.

Επιλέξαμε να είμαστε οι «μειοψηφίες» που δεν ζήτησαν πτυχία με αξία, που δεν επιδίωξαν να ανταποκριθούν στις ονειρώξεις του φοιτητριάτου για καριέρα και μία καλή θεσούλα... Επιλέξαμε να μιλήσουμε για όλα αυτά που όλοι οι άλλοι δεν θέλησαν να μιλήσουν.

Όταν οι άλλοι βλέπανε την καριέρα εμείς βλέπαμε τον άκρτο ανταγωνισμό να διαποτίζει τις σχέσεις των εκπαιδευόμενων μέσα στις σχολές. Όταν οι άλλοι υπερασπίζονται σαν... κόρη οφθαλμού το «δικαίωμα» στην εξεταστική, εμείς μιλάμε για το... άγριο των αξιολογήσεων και των κρίσεων να καθορίζουν το υπόλοιπο της ζωής μας. Όταν οι άλλοι βλέπουν τους καθηγητές συνοδοιπόρους σε αυτό τον αγώνα, εμείς μιλάμε για το διανοητικό εμπόρκο μέσα στα αμφιθέατρα, την αυθεντία που περιβάλλει τον εκπαιδευτή και τη σχέση υποτέλειας με τους εκπαιδευόμενους. Όταν οι άλλοι ζητούσαν «πτυχία με αξία, δουλειά με δικαιώματα», εμείς μιλούσαμε για την ίδια τη φύση της εργασίας και τον εκβιαστικό της χαρακτήρα.

Έτσι, λοιπόν, και σήμερα επιλέγουμε να βρεθούμε στον δρόμο. Όταν το «κίνημα» τους έχει αφήσει δύο ανθρώπους στη φυλακή, όταν ο περίφημος νόμος-πλαίσιο έχει κατατεθεί, όταν ο καθημερινός μας κωροχρόνος συνεχίζει να είναι ασφυκτικά δομημένος, δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς...

Δεν επιζητάμε να εξαργυρώσουμε τίποτα, δεν επιζητάμε να εμφανιστούμε ως συνεχιστές ενός πράγματος κατακερματισμένου και ευκαιριακού, που δεν σκοπεύει να θυσιάσει τίποτα, που δεν είχε και δεν θα έχει ποτέ συνέχεια.

Δεν έχουμε, όμως, και ούτε θέλουμε να ξεκάσουμε τίποτα από όλα αυτά που ζήσαμε πλάι ο ένας στον άλλο στο δρόμο όλους αυτούς τους μήνες. Έχουμε αξιοπρέπεια για να βρισκόμαστε και σήμερα εδώ...

ενάντια σε κάθε κομματόσκυλο, δεξιό ή αριστερό, ενάντια στα εκλογικά τους πανηγύρια, την παραίτηση, την αντιπροσώπευση και τη διαμεσολάβηση.

Άμεση απελευθέρωση

του αναρχικού Βασιλή Στεργίου και του γερμανού Timo Behrendt

(προφυλακισμένοι για τη συμμετοχή τους στις φοιτητικές κινητοποιήσεις)

Την Τετάρτη 9 Μαΐου, ημέρα διεξαγωγής των φοιτητικών εκλογών, πραγματοποιείται αντιεγκλογική πορεία από την «πρωτοβουλία από σχολές ενάντια στις εκλογικές αυταπάτες». Ξεκινάει από τη Νομική και αφού περνάει από το Χημείο καταλήγει στο Πολυτεχνείο, όπου και αναποδογυρίζονται τραπεζάκια κομματικών παρατάξεων και καταστρέφεται έντυπο υλικό τους. Συμμετέχουν 120 περίπου άτομα.

δίπλα: κείμενο που μοιράστηκε ως πρωτοβουλία από το αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου

ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ, ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΟΙ ΕΚΤΟΝΩΣΕΙΣ

ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Πρόκειται για μια περίοδο όπου το κράτος και τα αφεντικά εντείνουν διαρκώς και σε κάθε μέτωπο την επιθετικότητα τους στα πλαίσια της ευρύτερης διαδικασίας του κοινωνικού εκσυγχρονισμού. Έτσι προωθούν σκληρότερους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης μέσα από την εντατικοποίηση της εργασίας, τον εκβιασμό της ανεργίας, διευρύνοντας για εκατομμύρια καταπιεσμένους τους κοινωνικούς αποκλεισμούς, τη φτώχεια και την ανέχεια. Ενώ ταυτόχρονα οξύνουν την καταστολή και επιχειρούν να εμπεδώσουν τον έλεγχο ως μόνιμη κοινωνική συνθήκη ώστε να αποτρέψουν ή και να εξουδετερώσουν τις κοινωνικές αντιστάσεις.

Έτσι λοιπόν και στην εκπαίδευση, που ανέκαθεν αποτελούσε μέσο και ιδεολογικό εργαλείο για την απρόσκοπτη και συνολική προώθηση των εκάστοτε σχεδιασμών του κράτους και του κεφαλαίου, τα τελευταία χρόνια βρίσκεται σε εξέλιξη η διαδικασία εκσυγχρονισμού της, στα πλαίσια και τις νέες ανάγκες που επιτάσσουν οι κυρίαρχοι. Μια διαδικασία εκσυγχρονισμού στην κατεύθυνση της εντατικοποίησης της εκπαίδευσης, της αμεσότερης σύνδεσης της με την παραγωγή και την αγορά εν γένει, αλλά και συντήρησης και ενίσχυσης του ρόλου της όσον αφορά την προώθηση της εξατομίκευσης, του ανταγωνισμού και της υποταγής.

Μέσα σε αυτή την συνθήκη, της συνεχούς και πολυμέτρωτης επίθεσης των αφεντικών οι κοινωνικές αντιστάσεις πολλές φορές εγκλωβίζονται και χαρακτηρίζονται από αποσπασματικότητα, μερικότητα (κάτι που προωθούν, άλλωστε, και οι χειραγωγικοί-συνδικαλιστικοί μηχανισμοί) και αμυντικότητα (δηλαδή να κρατηθούν τα «κεκτημένα» -ουσιαστικά ή αποδοχή των παρόντων άγριων συνθηκών εκμετάλλευσης από τους ίδιους τους καταπιεσμένους) έναντι των αντικοινωνικών πρωτοβουλιών των πολιτικοκοινωνικών αφεντικών. Ζητούμενο για εμάς, ως αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, είναι κάθε μέτωπο του κοινωνικού πολέμου να είναι και ένα μέτωπο αγώνα και να νοηματοδοτείται από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους ως σημείο ρήξης-αντιπαράθεσης και σύγκρουσης συνολικά με τις επιλογές των αφεντικών, να είναι σημείο του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, για την κατάκτηση της ελευθερίας.

Έτσι οι κινητοποιήσεις του περασμένου χρόνου ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση με αποκορύφωμα αυτές της άνοιξης, με εκατοντάδες καταλήψεις σχολών και με συνεχείς διαδηλώσεις (οι οποίες, από ένα σημείο και μετά και εξαιτίας της βίαιης καταστολής που δέχτηκαν, απέκτησαν ανοικτά συγκρουσιακά χαρακτηριστικά) συμπυκνώνουν στην ουσία, έστω και στιγμιαία, μια γενικευμένη κοινωνική δυσφορία για κάθε πτυχή της καθημερινότητας, για τους επιβαλλόμενους όρους «από τα πάνω» που συνιστούν τη ζωή ως επιβίωση, μια συνθήκη αγώνα, μέσα από την οποία δεν υπήρχε απλά ο φόβος των αγωνιζόμενων πως τα χειρότερα έπονται (όπως έλεγαν και επιχειρούσαν να αναδείξουν σε επίκεντρο των κινητοποιήσεων, κινδυνολογώντας, οι ηγεσίες των αριστερών φοιτητικών παρατάξεων -για δυο νόμους και δυο διατάγματα-) αλλά πως όσα έχουν γίνει, πως όσα ήδη ζούμε είναι αρκετά για να αγωνιστούμε και να κατέβουμε στους δρόμους.

Αυτό το ρεύμα αμφισβήτησης που αναπτύχθηκε στις κατειλημμένες σχολές, στους δρόμους και στις συγκρούσεις με τις μονάδες καταστολής, με τη συμμετοχή χιλιάδων φοιτητών, νεολαίων και αλληλέγγυων και δημιούργησε τις συνθήκες σύγκρουσης με κεντρικές πολιτικές του κράτους αποτέλεσε ένα ευνοϊκό πεδίο για την παρέμβαση των αναρχικών, ώστε η δυναμική του να μην αναλωθεί και εκτονωθεί σε ένα στενό συντεχνιακό και αιτηματικό πλαίσιο. Αυτό ήταν άλλωστε το πολιτικό πλαίσιο που θέλησαν να δώσουν σε αυτόν τον αγώνα φοιτητικές παρατάξεις και πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς, προσπαθώντας να προωθήσουν τις ματαιόδοξες και ηττοπαθείς λογικές τους μέσα από πολιτικούς τυχοδιωκτισμούς, περιγράφοντας την εκπαίδευση που οραματίζονται (πτυχία με αξία -για όλους- και δουλειά αντάξια των πτυχίων -πάλι, για όλους-) ως μια νησίδα ελευθερίας σε έναν κόσμο σκλαβιάς και εκμετάλλευσης για χιλιάδες νεολαίους. Άραγε, τι σημασία έχει το πτυχίο -ή μη- για όλους αυτούς που δουλεύουν για ψίχουλα, σε άθλιες συνθήκες, για κάθε μικρό και μεγάλο αφεντικό (βλέπε part-time, ντελιβεράδες, σερβιτόρους, πωλητές-τριες, χαμηλόμισθους εργάτες του τριτογενή τομέα);

Έτσι απέναντι σε τέτοιου είδους λογικές το ζήτημα είναι το πώς ένα σημείο αγώνα, όπως αυτό ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, θα διευρυνθεί κοινωνικά, θα ριζοσπαστικοποιήσει την κριτική και τις συνειδήσεις των αγωνιζόμενων και θα αποτελέσει σημείο αναφοράς και αντεπίθεσης και άλλων κοινωνικών κομματιών που πλήττονται από τις επιλογές του κράτους και των αφεντικών.

Σε αυτή την προοπτική που θα ήταν δυνατό να είχαν αυτές οι κινητοποιήσεις το κράτος αντέταξε τις κατασταλτικές του δυνάμεις. Οι διαδηλώσεις χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ στην Αθήνα, την Θεσσαλονίκη και τα Χανιά, δεκάδες προσαγωγές πραγματοποιήθηκαν και τελικά έξι αγωνιστές διώκονται. Εντεταλμένοι τραμπούκοι της ΔΑΠ επιχειρήσαν βίαια να σπάσουν καταλήψεις, μέχρι και παρακρατικά φασιστοειδή της «χρυσής αυγής» επιστρατεύτηκαν πετώντας πέτρες πίσω από τα ΜΑΤ κατά την διάρκεια συγκρούσεων έξω από το Πολυτεχνείο. Ενώ ταυτόχρονα οι μηχανισμοί χειραγώγησης και προπαγάνδας του κράτους (Μ.Μ.Ε.) προσπαθούσαν να υποβαθμίσουν αρχικά τις κινητοποιήσεις, όταν όμως αυτές γιγαντώθηκαν στους δρόμους, επανέφεραν το γνωστό παραμύθι περί μειοψηφικών προδοκατόρων που καταστρέφουν περιουσίες (προφανώς εννοώντας τη βουλή, το υπουργείο παιδείας και τις τράπεζες). Μια επιχείρηση προπαγάνδας που αποσκοπούσε στην εγκληματοποίηση των αναρχικών ώστε να δικαιολογηθεί η άγρια καταστολή τόσο εναντίον του συνόλου των διαδηλωτών, όσο και ειδικότερα των αντιεξουσιαστών, αλλά και να αποκοινωνικοποιηθούν και να εγκληματοποιηθούν πρακτικές αγώνα που οικειοποιήθηκαν στους δρόμους από πολλούς νεολαίους.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια και στο βαθμό που συμμετείχαμε ως αναρχικοί/αντιεξουσιαστές στις κινητοποιήσεις που έλαβαν χώρα την περασμένη άνοιξη, αντιλαμβανόμαστε τον αγώνα ενάντια στην αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος ως μέρος του συνολικότερου αγώνα για την ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού. Σ' αυτό τον αγώνα συμμετείχαμε ως αναρχικοί, αλληλέγγυοι, θέτοντας συνολικά προτάγματα και όχι με το ρόλο του φοιτητή, του «συμπαραστάτη» ή κάποιου επιτελικού συγκρουσιακού βραχίονα. Η ριζοσπαστικοποίηση όσων βρέθηκαν στον δρόμο, έστω κι αν δεν ξεπεράστηκαν οι ρόλοι που μοιράζει απλόχερα ο καπιταλισμός (στην περίπτωση μας του φοιτητή), αποτελεί μία παρακαταθήκη για το μέλλον. Δημιούργησε το έδαφος για όξυνση της κριτικής συνείδησης και τις προϋποθέσεις ώστε όλος αυτός ο κόσμος να ξαναβρεθεί στο δρόμο και να αντιπαρατεθεί άμεσα με τις επιλογές των διαχειριστών της εξουσίας (είτε πρόκειται για τη νεοφιλελεύθερη είτε για τη σοσιαλδημοκρατική εκδοχή τους), Η συλλογικοποίηση και αυτοοργάνωση του αγώνα έξω και απέναντι από κομματικούς/αιτηματικούς μηχανισμούς αποτελεί επιδίωξή μας, στην κατεύθυνση της διάχυσης στην κοινωνία ενός συνολικού απελευθερωτικού προτάγματος.

Πέμπτη 8 Μαρτίου 2007. Κατά τη διάρκεια του πανελλαδικού εκπαιδευτικού συλλαλητηρίου εκατοντάδες διαδηλωτές συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής στην ευρύτερη περιοχή της πλατείας Συντάγματος, τη στιγμή που μέσα στη Βουλή ψηφίζεται ο νόμος-πλαίσιο (ένα από τα σημεία αιχμής του αγώνα των φοιτητών όλους αυτούς τους μήνες). Τα ΜΑΤ αντεπιτίθενται ασκώντας άγρια καταστολή σε όσα μπλοκ διαδηλωτών βρέθηκαν μπροστά τους. Κυνηγητά, ξυλοδαρμοί, ασφυξιογόνα, χημικά και συλλήψεις είναι αυτά που ακολουθούν.

Κάτι παρόμοιο θα συμβεί και δύο ώρες αργότερα, όταν οι διαδηλωτές επιστρέφουν στο Σύνταγμα και επιτίθενται και πάλι στις δυνάμεις καταστολής. Αυτή τη φορά, τη νέα επίθεση της αστυνομίας συνδράμει και ο κομματικός μηχανισμός καταστολής του ΚΚΕ (γνωστότερος και ως... ΚΝΑΤ). Τη στιγμή που οι εκατοντάδες διαδηλωτές που βρίσκονται μπροστά στον «άγνωστο στραιώτη» καταδιώκονται από τους μπάτσους και πνίγονται στα ασφυξιογόνα, τα μπλοκ της κνε που βρίσκονται λίγα μέτρα παραδίπλα στο Ζάππειο κλείνουν τις αλυσίδες μην επιτρέποντας σε κανέναν να μπει στα μπλοκ. Τη στιγμή που οι μπάτσοι κυνηγούν και προσπαθούν να απομονώσουν κόσμο για συλλήψεις, τα ΚΝΑΤ απομονώνουν επίσης κόσμο, αφήνοντάς τον εκτεθειμένο στους... πραιότερες της δημοκρατίας.

Και όμως, η δράση τους δε σταμάτησε εκεί. Ζητούν πάσο από φοιτητές για να μπουν στα μπλοκ που ελέγχουν, στο ύψος της Καραγεώργη Σερβίας ανοίγουν τις αλυσίδες τους όχι για να μπουν διαδηλωτές αλλά για να περάσουν οι διμοιρίες των ΜΑΤ που καταδίωκαν άλλους διαδηλωτές!

Δεν μας εκπλήσσει τίποτε από όλα τα παραπάνω. Η μνήμη δεν θολώνει και όλοι θυμόμαστε το ρόλο του κκε και της κνε στους κοινωνικούς αγώνες (από τον εγκλωβισμό 198 αναρχικών στην πορεία του Πολυτεχνείου το 1998 και την παράδοσή τους στα ΜΑΤ (!), μέχρι το ξεπούλημα του αγώνα των ναυτεργατών, τον Φεβρουάριο του 2006). Λοιδωρία, συκοφάντηση, διαστρέβλωση, ξεπούλημα. Πάντα στο βωμό της ψηφοθηρίας και της συναίνεσης που επιτάσσει η δημοκρατία. Δεν μας εκπλήσσει τίποτε, μόνο μας εξοργίζει. Δεν συκοφαντούν και επιτίθενται μόνο στους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές, αλλά σε οποιονδήποτε αγωνίζεται και έχει διαφορετικές αντιλήψεις και πρακτικές από αυτές που επιτάσσει η ολοκληρωτική κομματική τους γραμμή.

3,5 χρόνια ασφαλίτες...

Μία προβοκατορολογία η οποία δε θα μπορούσε να μην έχει εκφραστεί και μέσα στην Πάντειο. 3,5 χρόνια τώρα, οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές που δραστηριοποιούμαστε στο Πάντειο είμαστε... ασφαλίτες, και το αντιεξουσιαστικό στέκι χώρος διακίνησης ναρκωτικών.

Από το ψήφισμα στη γενική συνέλευση της σχολής (όπου έφαγαν απίστευτο... κράξιμο από την πλειοψηφία του κόσμου), μετά τις συγκρούσεις με αφορμή τη μεταφορά του υπουργείου Τύπου δίπλα στη σχολή, για «*το διπλό σπάσιμο του ασύλου από αστυνομικές δυνάμεις καθώς και διάφορες ομάδες που καπηλεύόμενοι το άσυλο κατέστρεψαν το γυάλινο κτίριο και έδωσαν άλλοθι στα ΜΑΤ να μπουν στο πανεπιστήμιο*», μέχρι την ανακοίνωση ότι τα γεγονότα μετά τον εντοπισμό του φασίστα Παπαγιάννη στο εσωτερικό της σχολής (τον Απρίλιο του 2006) ήταν προσχεδιασμένα μεταξύ «*ακροκινούμενων ομάδων*». Αλήθεια, πόσο προσχεδιασμένα μπορεί να είναι τρία μαχαιρώματα;

Και η ηλίθια προβοκάτσια τους τον Απρίλιο του 2006, όταν ενώ υπήρχε δημόσια ανακοινωμένη εκδήλωση αναρχικών στην Πάντειο, οι κνίτες ειδοποίησαν τον πρύτανη ότι έχουν «*πληροφορίες*» ότι θα γίνουν επεισόδια για να ακυρώσει την εκδήλωση.

Στην ουσία, πίσω από όλη αυτή την προπαγάνδα κρύβεται το μένος τους για την ύπαρξη αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους. Το μένος τους απέναντι στην πολιτική πρόταση αυτών των εγχειρημάτων, την αυτοοργάνωση, τις οριζόντιες δομές, χωρίς αρχηγούς και αυθεντίες, την ισότιμη συμμετοχή, την καθημερινή σύγκρουση με την ασφυκτικές δομές αυτής της κοινωνίας.

Το κκε όπως και ο συν αποτελούν το αριστερό ανάχωμα της δημοκρατίας. 35 χρόνια δηλώσεων νομιμοφροσύνης, στα πλαίσια της συναίνεσης που επιτάσσει το κοινοβουλευτικό σύστημα, και η συνεχής επιδίωξή τους όταν ένας κοινωνικός αγώνας κινδυνεύει να ξεφύγει από τον έλεγχό τους, να τον αγκιστρώσουν, να τον αποσυμπιέσουν και εν τέλει να τον καταστειλουν. Και, όμως, η ιστορία έχει αποδείξει ότι είναι αρκετές οι φορές που οι κομματικοί μηχανισμοί δεν κατάφεραν να ελέγξουν τους κοινωνικούς αγώνες. Σε μία διαδρομή που το πάθος συναντάει την οργή και η καρδιά την επιθυμία. Απέναντι και ενάντια σε κάθε ολοκληρωτισμό...

Την Πέμπτη 8 Μαρτίου πραγματοποιείται στο κέντρο της Αθήνας μία από τις μαζικότερες εκπαιδευτικές πορείες των τελευταίων μηνών (με τη συμμετοχή περίπου 35.000 κόσμου). Όταν η πορεία φτάνει έξω από το κτίριο της Βουλής (όπου την ίδια στιγμή ψηφίζεται ο νόμος-πλαίσιο) κάποιες εκατοντάδες επιλέγουν το δρόμο της σύγκρουσης με τις δυνάμεις καταστολής. Ακολουθεί ανελέητη επίθεση των μπάτσων στο μεγαλύτερο κομμάτι των διαδηλωτών με δακρυγόνα, ασφυξιογόνα και πολύ ξύλο, που καταλήγει στη σύλληψη 61 ατόμων (και τον τραυματισμό δεκάδων ακόμη). Από αυτούς, η δίκη των 49 ατόμων που διώκονται για πλημμελήματα αναβλήθηκε για τις 21 Μαρτίου, ενώ από τα 9 άτομα που διώκονται για κακουργήματα *προφυλακίζεται ένας διαδηλωτής*, ενώ στους υπόλοιπους επιβάλλονται *εξοντωτικές εγγυήσεις...*

ΣΤΙΓΜΕΣ ΜΙΑΣ ΟΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΗΣ ΒΙΑΣ

που σηματοδοτούν έναν γρόντο που εκδηλώνεται σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας

Δεν είναι

η εναντίωση στην κατάργηση του άρθρου 16, στην αναδιάρθρωση των εσωτερικών δομών ενός πανεπιστημίου-κοινωνικού εργοστασίου που στοχεύει στην παραγωγή βελτιωμένων προϊόντων -έμφυλων ή μη-. ...ούτε απλά η άρνηση της προωθημένης εντατικοποίησης και εξειδίκευσης των σπουδών και η αποστροφή απέναντι σε ένα χωροχρόνο ασφυκτικά δομημένο...

Δεν είναι

μια απλή διαμαρτυρία κατά της καταστολής στις διαδηλώσεις, κατά της «αποκατάστασης της τάξης» από οπλοφόρους με ξύλο, χημικά και μαζικές προσαγωγές που (χάρη στη νομική κατασκευή της συλλογικής ευθύνης) μετατρέπονται, με κριτήρια προφανώς πολιτικά, σε συλλήψεις...

Δεν είναι

απλά μια έκφραση της εργασιακής αγωνίας, της αβεβαιότητας για το μέλλον, τον φόβο απέναντι στην αυξανόμενη ανεργία και τη συνεχή ελαστικοποίηση της εργασίας...

Είναι που

ο θεσμός της εκπαίδευσης είναι ένας θεσμός απόλυτα εναρμονισμένος με το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής. Ένας μηχανισμός μύησης στις αξίες αυτού του κόσμου, προωθεί τις λογικές του γλειψίματος, του καριερισμού και της υποταγής. Ως κομμάτι ενός κόσμου που απαξιώνει οτιδήποτε δεν υπολογίζεται με όρους απόδοσης, που απαξιώνει τον «ελεύθερο» χρόνο όταν ο τελευταίος δεν παράγει. Ως δημιουργία πειθήνιων υπηκόων, εξειδικευμένων στελεχών και καταναλωτών. Ως δομή που αναζητά να μύσει τα μέλη της στην προσαρμογή σε κάθετες και ιεραρχικές δομές και την εσωτερίκευση των επιλογών της κυριαρχίας.

Είναι που

κάθε μας βήμα παρακολουθείται από κάμερες και ένστολους που επιβάλουν το χαμήλωμα του βλέμματος σε κάθε σημείο της πόλης. Κάθε μας κίνηση ασφυκτιά από τον καθημερινό έλεγχο και την εσωτερίκευση του φόβου, από τα συνεχώς αναβαθμιζόμενα συστήματα επιτήρησης. Από τους τηλεκανίβαλους και τους ηθικολόγους λακέδες των κυρίαρχων που απαξιώνουν κάθε κίνηση αντίστασης και ποινικοποιούν τους κοινωνικούς αγώνες.

Είναι που

η μισθωτή εργασία έγινε αναγκαίος όρος επιβίωσης..., είναι που ακρωτηριάζεται κάθε ίχνος δημιουργικότητας..., είναι που «η εργασία απελευθερώνει»...

Σ' αυτή την κατασταλτική επίθεση που δέχονται τα αντιστεκόμενα κοινωνικά κομμάτια η αλληλεγγύη μας είναι η αυτονόητη προϋπόθεση και δυνατότητα να δομήσουμε με όρους κοινότητας τις συλλογικές μας αρνήσεις. Γιατί η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας, είναι η συνεκτική δύναμη των αντιστεκόμενων.

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ**

ο αγώνας ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και την καπιταλιστική βαρβαρτητα δεν καταστέλλεται, η ριζοσπαστικοποίηση των κοινωνικών αγώνων στα μέτωπα του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού δεν ανακόπτεται

Σε μια κοινωνικά έκρυθμη περίοδο όπου κοινωνικές ομάδες βρίσκονται στους δρόμους διεκδικώντας την επιβίωσή τους αλλά και με το μέτωπο της εκπαίδευσης να παραμένει ανοικτό μετά τις καταλήψεις και τις δυναμικές διαδηλώσεις του περασμένου Ιούνη και Οκτώβρη και ενόψει νέων φοιτητικών κινητοποιήσεων – οι οποίες αποτελούν ένα ισχυρό ανάχωμα στους σχεδιασμούς της κυριαρχίας – το κράτος, τα αφεντικά και οι μηχανισμοί τους οξύνουν τόσο την κατασταλτική όσο και την ιδεολογική επιθετικότητά τους. Στόχος τους η τρομοκράτηση όσων αγωνίζονται αλλά και η περιθωριοποίηση και η απομόνωση των ριζοσπαστικότερων κομματιών που συνειδητά εναντιώνονται στην ευρύτερη διαδικασία κοινωνικού «εκσυγχρονισμού».

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον έντασης της καταστολής εντάσσονται και οι επιθέσεις κομματικών νεολαιών, ενάντια σε πολιτικούς χώρους ριζοσπαστικού λόγου και δράσης, και οι οποίες εναρμονίζονται με τους κατασταλτικούς σχεδιασμούς της Δημοκρατίας.

Τετάρτη 8 Νοέμβρη. Κατά τη διάρκεια της γενικής συνέλευσης στην ΑΣΟΕΕ που θα αποφάσιζε σχετικά με τη συνέχιση ή όχι των κινητοποιήσεων ενάντια στην επικείμενη αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος δημιουργήθηκε ένταση μεταξύ μελών της ΔΑΠ (εξωπανεπιστημιακών και μη) και ανένταχτων, αριστερών και αντιεξουσιαστών φοιτητών λόγω της προκλητικής παρουσίας των πρώτων. Μετά το τέλος της συνέλευσης κάνει την εμφάνισή της εξοπλισμένη ομάδα τραμπούκων και ενώ αρχικά απωθείται έξω από την ΑΣΟΕΕ από φοιτητές, επανεμφανίζεται λίγο αργότερα ξυλοκοπώντας και τραυματίζοντας σοβαρά ένα σύντροφο. Το συγκεκριμένο περιστατικό δεν αποτελεί ένα απομονωμένο περιστατικό αλλά μέρος ανάλογων πρακτικών (απειλές, τρομοκρατία και επιθέσεις) από τραμπούκους της ΔΑΠ, της ΟΝΝΕΔ και παρατρεχάμενων φασιστοειδών τόσο κατά διάρκεια των κινητοποιήσεων του καλοκαιριού όπως η επίθεση στα κατείλημμένα ΤΕΦΑΑ, όσο και στις φετινές κινητοποιήσεις όπως οι επιθέσεις εναντίον φοιτητών στη Νομική. Η φοιτητική παράταξη των τωρινών διαχειριστών της πολιτικής εξουσίας λειτουργεί παράλληλα και συμπληρωματικά με τις μονάδες καταστολής στους δρόμους με στόχο την τρομοκράτηση των αγωνιζόμενων και την καταστολή των καταλήψεων.

Δευτέρα 13 Νοέμβρη. Στα ΤΕΙ Αθήνας κατά τη διάρκεια της συνέλευσης της ΣΓΚΣ, τραμπούκοι της ΠΚΣ και των ΚΝΑΤ αφού αρχικά απείλησαν και εμπόδισαν σπουδαστές να μιλήσουν, στη συνέχεια επιτέθηκαν και χτύπησαν άγρια έναν από αυτούς. Μετά την ουσιαστική απουσία της ΠΚΣ και την προσπάθειά της να σαμποτάρει τις κινητοποιήσεις ενάντια στην αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος τον Μάιο και τον Ιούνιο, επανήλθε τον Σεπτέμβριο με σκοπό να καπελώσει, να χειραγωγήσει και να απονευρώσει τις κινητοποιήσεις παίζοντας το γνωστό της ρόλο, αυτόν του πυροσβέστη των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Όπου αυτό δεν μπορεί να το πετύχει με νομότυπες διαδικασίες, επιστρατεύει τα ΚΝΑΤ για να αντιπαρατεθεί βίαια με όσους – ανένταχτους, αριστερούς, αναρχικούς- δημιουργούν το έδαφος για την ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα.

Παρασκευή 17 Νοέμβρη. Μέσα σε ένα κλίμα σεναριολογίας και επεισοδιολαγείας που καλλιεργούν τα ΜΜΕ ενόψει του τριημέρου του Πολυτεχνείου, το κράτος προσπαθεί να αποκοινωνικοποιήσει και να εγκληματοποιήσει τον αναρχικό αγώνα, επιχειρώντας παράλληλα να αποσπάσει την απαραίτητη κοινωνική συναίνεση – συνδιαλεγόμενο με κόμματα, κομματικές νεολαίες και πρυτανικές αρχές – ώστε να απομονωθεί κοινωνικά, να στοχοποιηθεί και να χτυπηθεί κατασταλτικά ο αναρχικός χώρος. Έτσι από το μεσημέρι της 17ης Νοέμβρη η Αθήνα αστυνομοκρατείται, πραγματοποιούνται δεκάδες προσαγωγές στη ΓΑΔΑ και το Πολυτεχνείο περικυκλώνεται από κλούβες των ΜΑΤ. Στην πορεία προς την Αμερικανική πρεσβεία το αναρχικό μπλοκ διαλύεται από δακρυγόνα των ΜΑΤ στο ύψος της Βουλής ενώ λίγο αργότερα στο ύψος του Χίλτον άλλο μπλοκ αντιεξουσιαστών δέχεται απρόκλητα, άγρια επίθεση από τις δυνάμεις καταστολής με δακρυγόνα, ξυλοδαρμούς και συλλήψεις. Το έργο της αστυνομίας έρχεται να συμπληρώσει η επίθεση τραμπούκων κρανοφόρων από το μπλοκ της ΠΑΣΠ εναντίον νεολαίων και αντιεξουσιαστών αλλά και οποιοσδήποτε διαδηλωτή βρέθηκε μπροστά τους τραυματίζοντας σοβαρά πολλούς από αυτούς.

... ούτε από τα γκλόπ και τα δακρυγόνα της δημοκρατίας

... ούτε από τις φασιστικές επιθέσεις των ομάδων κρούσης συντηρητικών, αντεπαναστατικών και αντικοινωνικών κομματιών της

οι δρόμοι ανήκουν στους εξεγερμένους και όχι στους ρουφιάνους και τους προσκηνυμένους.

αντιεξουσιαστές/στρίες από Πάντειο

ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΧΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΡΓΑ Η ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ...

Στις 6 Μάη του 2006 πραγματοποιείται στην Αθήνα πορεία του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ -μία οργάνωση με συστατικά υποκείμενα από την σοσιαλδημοκρατία μέχρι και την άκρα αριστερά- η οποία συγκροτήθηκε ευκαιριακά με σκοπό να διαμεσολαβήσει σε πολιτικό επίπεδο και να ελέγξει συγκρουσιακές πρακτικές που εκδηλώθηκαν κατά τις συναντήσεις των πολιτικοοικονομικών αφεντικών (G8, Π.Ο.Ε.) σε διάφορες χώρες.

Ο ρόλος του Ε.Κ.Φ. ήταν και είναι πολύ συγκεκριμένος. Η πολιτική του πρόταση συμπυκνώνεται στην άποψη ότι ο καπιταλισμός μπορεί να μεταρρυθμιστεί, να βελτιωθεί. Έτσι και αλλιώς δε θα μπορούσε να επιδιώκει κάτι διαφορετικό, αφού πολλά από τα παρακλάδια του αποτελούν κομμάτι του καπιταλιστικού συστήματος (κόμματα, φορείς, μη κυβερνητικές οργανώσεις).

Απέναντι στην καθημερινή βία του καπιταλιστικού συστήματος εκείνη την ημέρα της διαδήλωσης μερικοί εκατοντάδες επέλεξαν να βρεθούν στον δρόμο, να αντιτάξουν τη δική τους αντιβία, να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής και να επιτεθούν σε καπιταλιστικούς και κρατικούς στόχους (πρεσβείες, τράπεζες, ξενοδοχεία, μεγάλα πολυκαταστήματα). Κάποιοι εκατοντάδες επέλεξαν απέναντι σε μία ακόμη γιορτή-φιέστα της ντόπιας αριστεράς (με μπροστάρη τον Συνασπισμό) να εναντιωθούν έμπρακτα σε ότι μας καταπιέζει. Και ήταν αυτός ο λόγος που ο Στρατούλης (στέλεχος του Συνασπισμού) δήλωνε την επόμενη ημέρα ότι αυτοί που συγκρούστηκαν δεν ήταν αναρχικοί αλλά ομάδες τυφλής βίας, συναινώνας έτσι στις συλλήψεις και στις φυλακίσεις διαδηλωτών. Ήταν οι αλυσίδες «περιφρούρησης» οργανώσεων της αριστερά και των προσκεκλημένων της από το εξωτερικό (π.χ. Cobas) που εγκλωβίσαν και απομόνωσαν κόσμο δίνοντας την ευκαιρία στις δυνάμεις καταστολής να χτυπήσουν, να συλλάβουν, να φυλακίσουν. 17 άτομα συνελήφθησαν, από τους οποίους τρεις παραμένουν ακόμη προφυλακισμένοι. Με κατασκευασμένες μαρτυρίες αστυνομικών, με αντιφάσεις και ανακρίβειες.

Από τις 29 Νοεμβρίου ο Ταράσιο Ζαντορόζνι και από τις 15 Δεκεμβρίου ο Γεράσιμος Κυριακόπουλος έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας ζητώντας την άμεση απελευθέρωση τόσο των ιδίων όσο και του τρίτου προφυλακισμένου, Κώστα Κατσαδούρα.

Στις 9 Ιανουαρίου μεταφέρονται στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας. Όλες αυτές τις ημέρες τους απαγορεύεται η επικοινωνία με τον έξω κόσμο, ενώ δύσκολα συνομιλούν με τους γονείς τους και τους δικηγόρους. Οι προσπάθειες τρομοκράτησης για να καμφθεί το ηθικό τους ξεκινούν από το αναβοσβήσιμο των φώτων στο δωμάτιο (τη στιγμή που ο Τ. Ζαντορόζνι έχει ήδη πρόβλημα με τα μάτια του) και φθάνουν μέχρι τις απειλές ότι θα φύγουν ανάπηροι από το νοσοκομείο εάν δεν σταματήσουν την απεργία πείνας.

Τη στιγμή που τα ΜΜΕ αποσιωπούν σκόπιμα την απεργία πείνας, κινήσεις αλληλεγγύης που οργανώνονται δέχονται την κρατική καταστολή. Στις 8 Δεκέμβρη συλλαμβάνεται αναρχικός έξω από το σπίτι του για τη συμμετοχή του σε μηχανοκίνητη πορεία που είχε γίνει νωρίτερα έξω από το σπίτι του υπουργού Δικαιοσύνης Παπαληγούρα. Την πρωτοχρονιά μηχανοκίνητη πορεία στις φυλακές Κορυδαλλού δέχεται την επίθεση των μπάτσων και προσάγονται άτομα, ενώ το ίδιο συμβαίνει και στις 13 Ιανουαρίου σε μηχανοκίνητη πορεία που έγινε στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύονται οι απεργιοί. Τέλος, στις 12 Ιανουαρίου, απαγορεύεται πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθήνας με προφορική εντολή εισαγγελέα, απαγόρευση η οποία σπάει χάρη στην αποφασιστικότητα του κόσμου ο οποίος κατεβαίνει στο δρόμο και την πραγματοποιεί.

Στις 14 Δεκεμβρίου το στέκι, μαζί με συντρόφους από άλλα στέκια σχολών, πραγματοποιεί παρέμβαση για τους συλληφθέντες του Ε.Κ.Φ. -δύο εκ των οποίων βρίσκονται σε απεργία πείνας- στον σταθμό του μετρό Φιξ, μοιράζοντας το δίπλανό κείμενο.

Η παρέμβαση στο μετρό του Φιξ αποτελούσε μέρος σειράς μικροφωνικών που πραγματοποιήθηκαν εκείνες τις ημέρες και σε άλλες σχολές, καθώς και στα Προπύλαια του πανεπιστημίου Αθηνών, από αναρχικούς/αντιεξουσιαστές από σχολές.

«ΧΑΡΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΠΥΡΩΜΕΝΟ ΣΙΔΕΡΟ ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ, ΜΟΝΟ ΟΤΙ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΠΟΝΟ... ΠΟΣΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ»;

Η διατήρηση της τάξης δεν είναι παρά η αντιστροφή της τιμωρίας. Η τάξη επιβάλλει τον τρόπο μέσω της ενδεχόμενης πρόκλησης πόνου και έτσι αναπαράγεται. Η τιμωρία υπενθυμίζει στα άτομα ότι δεν πρέπει να θυμούνται, να παραμένουν στην λήθη και να χαμηλώνουν το βλέμμα στις επιταγές των κυρίαρχων. Η φρόνιμη ζωή, η ασφάλεια, η ησυχία, η καρτερικότητα, δεν είναι παρά το χαμήλωμα του βλέμματος όταν οι κυρίαρχοι προστάζουν αυτομαστίγωση. Αυτός ο φόβος παρ' ότι εσωτερικεύεται δεν μπορεί να συγκρατηθεί, χρειάζεται έναν «αποδιοπομπαίο τράγο» για να εκδηλώσει όλη αυτή τη βία που έχει δεχτεί το άτομο. Ο φόβος του ξένου, του διαφορετικού, αυτός που οδηγεί στην αποξένωση, την απομόνωση, την περιθωριοποίηση των λίγων από τους πολλούς είναι αυτός που θα νομιμοποιήσει τους φύλακες της Αλήθειας να κάνουν τα πάντα στο όνομα της τάξης. Οι «τράγοι» θα είναι πάντα η επιφάνεια, ο τελευταίος κρίκος της αλυσίδας, αυτοί που δεν μπορούν να αντισταθούν στα δόντια των προσκηνυμένων. Η τιμωρία όποια μορφή και να πάρει παραμένει η ίδια. Όταν οι λυσσασμένοι πατριώτες ξεσπούν τη λύσσα τους στους μετανάστες δεν είναι παρά η επικύρωση του συμβολαίου υποτέλειας που έχουν δεχτεί. Όμοια, οι κλειδοκράτορες της πλατείας Εξαρχείων και κάθε δημόσιου (;) χώρου σαν άλλοι φρουροί της Αλήθειας έρχονται να αποκαταστήσουν την τάξη. Συστρατευμένοι με τους μαγαζάτορες, και οποιονδήποτε άλλον, αναλαμβάνουν με δικιά τους πρωτοβουλία να παίζουν το ρόλο του μπάτσου για το καλό της πλατείας, της γειτονιάς και (ας μη ξεχνάμε) των συμφερόντων της περιοχής.

Γι' αυτό που τόσο καιρό «αγωνίζονται» τα pit-bull της δημοκρατίας, οι επαναστάτες χρειάστηκαν μόνο 3 ώρες (άλλωστε το είπε και στις ειδήσεις...). Αλλά μάλλον εμείς κάτι δεν είδαμε, κάτι δεν καταλάβαμε. Ανοίξαν, λέει, οι ουρανοί και έβρεχε προζέμπορους και προζάκια. Και πήρανε τη σκούπα τους οι επαναστάτες και μικροαστοί χέρι-χέρι και άρχισαν να κάνουν εκκαθάριση της περιοχής. Όποιος/α δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι τα προζάκια είναι ο τελευταίος τροχός της αμάξης σε ένα σύστημα επιβολών και τιμωρίας και ξεκινά μία «αναρχική» επιχείρηση «Αρετή» δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να αντανakλά τον κυρίαρχο τρόπο σκέψης και δράσης που όποιος αποκλίνει από αυτόν τιμωρείται.

Η αντίληψη των πραγμάτων δεν αλλάζει: εμείς θα χτυπήσουμε το σύμπτωμα και άσε την αρρώστια να θερίζει μακριά από εμάς και ας είναι 200 μέτρα παρακάτω. (Αλήθεια, που προτείνουν οι «σύντροφοι» να τους πάμε;). Άραγε αυτό είναι το πρόβλημα; Αρκεί το όνομα της ιστορικής πλατείας να μείνει άσπιλο;

Το επαναστατικό καθήκον εξετελέσθη, οι μαγαζάτορες θα συνεχίσουν τις χρυσές δουλειές τους στην καθαρή πλατεία και οι τριγύρω μικροαστοί στα καφενεία θα μπορούν να διαπιστώνουν με χαρά ότι οι «αγνωστοί-άγνωστοι» είναι «καλά παιδιά» και οι τελευταίοι θα προσέχουν για τον ήσυχο ύπνο των πρώτων. Πράγμα που αναμφισβήτητα τα pit bull της δημοκρατίας δεν καταφέρνουν πολύ καλά. Εμπρός λοιπόν για μία καθαρή πλατεία και έναν βούρκο ψευδαισθήσεων ο οποίος μετατρέπεται σε ιδεολογία.

Τον Ιούνιο εκδιώχνονται βίβια από την πλατεία Εξαρχείων τοξικοεξαρτημένοι. Μία κίνηση η οποία προκαλεί αρκετή συζήτηση τόσο στους αναρχικούς όσο και στους κατοίκους των Εξαρχείων. Λίγες ημέρες αργότερα, σύντροφοι και συντρόφισσες πρωτοβουλιικά από το στέκι μοιράζουν κείμενο στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων καταθέτοντας την άποψή τους για τα γεγονότα.

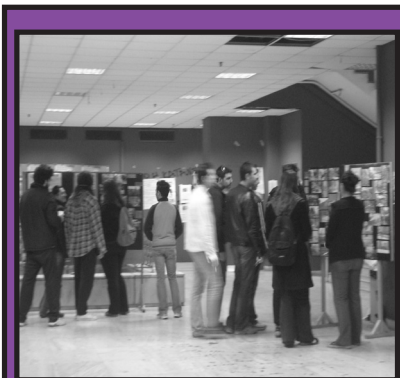
ΚΑΘΑΡΕΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΟΝΟ ΣΕ ΒΡΩΜΙΚΑ ΜΥΑΛΑ

Με σκοπό το παραπέρα άνοιγμα του στεκιού πραγματοποιούνται μία σειρά από προβολές θεματικών ταινιών. Την **Δευτέρα 13 Νοεμβρίου του 2006** προβάλλεται η ταινία «*Τα 400 κτυπήματα*» (του *Φρανσουά Τρυφώ*), μία κριτική στο εκπαιδευτικό σύστημα. Έξω από το στέκι έχουν στηθεί ταμπλό με φωτογραφικό και έντυπο υλικό από τις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη.

Την **Δευτέρα 27 Νοεμβρίου** προβάλλεται το «*Ποντίκι που βρυχάται*» (του *Τζακ Άρνολντ*) και στις **11 Δεκεμβρίου** προβάλλεται η ταινία «*Η ζωή του Μπράιαν*» (των *Monty Pythons*).

Την **Τετάρτη 6 Ιουνίου 2007** γίνεται προβολή της ταινίας του *Γιάννη Οικονομίδη* «*Σπιρτόκουτο*», η οποία συνοδεύεται από μικρό **εισαγωγικό κείμενο**: «Αυτό είναι το σπιρτόκουτο. ένα κουτί όπως τόσα σπίτια στην Αθήνα. ένα κουτί με σπίρτα...ανθρώπους που λυγίζουν, εκρήγνυνται. κοινωνικές σχέσεις έτοιμες να πάρουν φωτιά. Οικογενειακές σχέσεις που ξερνάνε βία, μια βία κρυμμένη πίσω από καθωσπρεπισμούς, ενοχές, νευρώσεις και φόβους. Ο Οικονομίδης προσπαθεί να δείξει ωμά, σε όλη τους την ένταση, με φωνές αυτά που ψηθυρίζονται, που χειρονομούνται ή που δεν ξεστομίζονται καν, τι κρύβεται πίσω απ' τη φαινομενική γαλήνη; καταναγκασμοί, απαιτήσεις, προσδοκίες, εκβιασμοί, απογοητεύσεις, ενοχές, συμφέροντα. ένα πλέγμα σχέσεων που ξερνάει εξουσία, απ' τον πατέρα - ηγέτη/ αφεντικό, ως τον εργάτη - σεξιστή/ ρατσιστή, ένα σύνθετο πλέγμα εξουσιαστικών σχέσεων που δε θα μπορούσε να δοθεί καλύτερα. ένας πόλεμος. Τόσο αληθινός όσο και καθημερινός...». Μετά την προβολή **ακολουθεί κουβέντα**.

Στις **13 Ιουνίου** γίνεται προβολή της ταινίας «*Τα πικρά δάκρυα της Πέτρα Φον Καντ*» (του *Ράινερ Βέρνερ Φασμπίντερ*).

Από την προβολή στις **13 Νοεμβρίου 2006** και τα σχετικά με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ταμπλό που είχαν στηθεί έξω από το στέκι.

προβολές ταινιών (στις 4 μ.μ.)

- Δευτέρα 13 Νοεμβρίου 2006
τα 400 κτυπήματα
του Φρανσουά Τρυφώ
- Δευτέρα 27 Νοεμβρίου 2006
το ποντίκι που βρυχάται
του Τζακ Άρνολντ
- Δευτέρα 11 Δεκεμβρίου 2006
η ζωή του Μπράιαν
Monty Pythons

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ**

κάθε Σπιντ, στις 13.00, πραγ. αποποιείται η ανοιχτή συνέλευση του στεκιού

στο κατειλημμένο
αρτεξουσιαστικό στέκι παρτέριου
(στο ισόγειο του γυαλίνου κτιρίου)

αφισάκια που τοιχοκολλήθηκαν στο
σωστρεπικό της σχολής και
προπαγάνδιζαν τις προβολές ταινιών

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ

**το σπιρτοκουτο (γιαννης οικονιδης)
τετάρτη 06/06 17:00**

**τα πικρα δακρυα της
πετρα φον καντ (rainer werner fassbinder)
τετάρτη 13/06 17:00**

ανηκω
ερωτας
συζυγος
γιος
μισος
αυτη
πετερες
απεχθεια
αντρας
μητερα
αυτος
κτημα
κορη
γυναικα
αγαπη

παροδευμενος
παροδευμενη
παροδευμενη
παροδευμενη
παροδευμενος
σε ρελους
ρε λους
ρε λους
ρε λους
ρε λους
ρε λους
ρε λους
ρε λους
ρε λους
ρε λους

στο
αντιξουσιαστικο στεκι παντεριου
(στο ισοςγειο του γυαλινου κτιριου)

9 Μαρτίου 2007, μία ακόμη πανεκπαιδευτική διαδήλωση, εκατοντάδες διαδηλωτές συγκροτούνται έξω από τη Βουλή (τη στιγμή που μέσα σε αυτή ψηφίζεται ο νόμος-πλαίσιο), άγρια κατάσταση της πορείας με επίθεση της αστυνομίας, χημικά, κινηγητό, ζυθοβαριοί, οι συλλήψεις, εξοντωτικές εγγυήσεις, περιοριστικοί όροι ένας προφύλακισμένος...

Απέναντι σε αυτές τις στιγμές -ορατές και αορατές βίας-, που σηματοδοτούν έναν πόλεμο που εκδηλώνεται σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας και η αυτοσυντήρηση προϋπόθεση για να δομησουμε με όρους κοινότητας τις συλλογικές μας αμυνσεις...

συναυλία
αλληλεγγύης
και οικονομικής ενίσχυσης
στους συλληφθέντες
της 8ης Μάρτη

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΜΑΡΤΗ
8 μ.μ. ΘΗΣΣΙΟ
(αυθόρμητο βόθρυ μαζαρίο τη γειτονιά Σ.μπε)

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ
ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ
ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΒΑΣΙΛΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

δημοτικές πολυμετακίνητες ήρωιστά προεπιτά, παραδοχάρια, υμνα επισημαστέα αναρχική παραρτήση, αναρχικοί-αντιεξουσιαστές ζυνοκωστήριο τερωμάς και άσους, αντιεξουσιαστικό στέκι ποινικό, αυτοεξουσιαστικά στέκια φιλοσοφικά, φρονιμο-δημοκρατικο-οργανωτικό, τα στέκια, κατάλογος από μωλάκια και γυμναστικά, κατάλληλη κηρύματα προεξουσιαστικό, αφορητήγης

Παρασκευή 23 Μαρτίου 2007, συναυλία αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης των συλληφθέντων της 8ης Μάρτη, στο Θησείο, η οποία διοργανώθηκε από στέκια σχολών και αναρχικές συλλογικότητες. Στις 7 Σεπτεμβρίου ο Βασίλης Στεργίου αποφυλακίστηκε, περιμένοντας τον ορισμό δίκης για την υπόθεσή του.

Πορεία αλληλεγγύης στον προφυλακισμένο από τις 8 Μαρτίου αναρχικό Βασίλη Στεργίου και στους διωκόμενους των εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων, στη διοργάνωση της οποίας μαζί με άλλα στέκια σχολών συμμετείχε και το αντιεξουσιαστικό στέκι Παντείου

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ένας χρόνος έχει περάσει από την αρχή των κινητοποιήσεων με σφοδρή την αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαιδευτικής διαδικασίας. Μιας αναδιάρθρωσης που ιδιαιτερωτικά την τριτοβάθμια εκπαίδευση με την εισαγωγή ιδιωτικών κεφαλαίων, αναδεικνύει ακόμα περισσότερο τον ήθη ταξικό της χαρακτήρα, αποκλειστικός τους οικονομικά εδωνόμους και κάνει εμφανή με τον πιο καθαρό τρόπο ότι η εκπαιδευτική διαδικασία στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος, προοφύεται μόνο για την αναπαράγωγη αναλωσιμων εργαζόμενων που θα αποτελέσουν τα μελλοντικά πεδία στέλεια του.

Οι μακροχρόνιες καταλήψεις των ΑΕΙ - ΤΕΙ, οι εβδομαδιαίες διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας και τα δυναμικά γεγονότα που αναπτύχθηκαν ξεπερνώντας σε αριθμούς περιπτώσεις το συντελεστικό ζήτημα της μη αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ανέδειξαν και άλλα πεδία αγώνα που δεν εφορούσαν αποκλειστικά την φοιτητική κοινότητα. Παρά τις αντιφάσεις που φάνηκαν μέσα σε αυτό τον αγώνα, παρά το γεγονός ότι οι ρόλοι με τους οποίους αντίκειτο το καπιταλιστικό σύστημα των καθητών -στην περίπτωση μας του φοιτητή- δεν ξεπερνάσαν την πράξη, αναγνωρίζουμε κατά το ζυτικό. Ότι όλη αυτή η κατάσταση αγώνα φέρει μία παρακαταθήκη, δημιουργήθηκε μία κοινωνική διεργασία μέσα στην οποία ανακαταλήφθηκαν εμπειρίες μαθητικές, οργανωτικές, πολιτικές με τους φοιτητές στον δρόμο, είτε ως αλληλεγγύη στον αγώνα τους ενάντια στην αναδιάρθρωση αυτή καθ' αυτή, είτε αξιοποιώντας την ευκαιρία που τους δινόταν να εκφράσουν τη δυσορεσκακό τους για την καθημερινή κατάσταση που βίωσαν.

Καθ' όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων 71 σωματεία βρέθηκαν στα χέρια του κράτους και διοικούν αντιμετακινώντας καθητόρες. Δύο από αυτούς, ο αναρχικός σωματείο Βασίλης Στεργίου και ο γυμναστικός μηχανικός οργανωτικό Τιμο Behrendts βρίσκονται προφυλακισμένοι για τη συμμετοχή τους στις φοιτητικές κινητοποιήσεις.

Όσοι εμπέδωναν στις μέρες μας να καταβήσκουν στον δρόμο και να συμμετέχουν δημοκρατικά, αντιμετακινούνται από το κράτος με προφυλακισμένους και διαδείς. Η υπερασπίση της παραρτήσε μας στον δρόμο και τα έδικα αιτήματα των κοινωνικών αγώνων δεν μπορούν παρά να συνδέονται άμεσα με την αλληλεγγύη προς όσους βρίσκονται όμηροι στα χέρια του κράτους.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ
Β. ΣΤΕΡΓΙΟΥ & Τ. BEHRENDT

ΠΟΡΕΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΑΠΡΙΛΗ
17:30 ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Ημερομηνία και ώρα συνάντησης: 27 Απριλίου 2007, 17:30, Προπύλαια. Ημερομηνία και ώρα συνάντησης: 27 Απριλίου 2007, 17:30, Προπύλαια. Ημερομηνία και ώρα συνάντησης: 27 Απριλίου 2007, 17:30, Προπύλαια. Ημερομηνία και ώρα συνάντησης: 27 Απριλίου 2007, 17:30, Προπύλαια.